

VETLLA DE SANTA MARIA
PARAULES DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
26 d'abril de 2017

Estimats Sr. Bisbe de Sant Feliu, Sr. Arquebisbe i Srs. Bisbes, preveres i diaques concelebrants, membres de la vida consagrada, seminaristes, autoritats, germans i germanes en el Crist ressuscitat:

Com els pelegrins medievals, vetllem Santa Maria, aquella que un dels cants del Llibre Vermell anomena "Emperadriu de la Ciutat joiosa". Quin nom més bonic! Emperadriu de la ciutat de la joia! Ens recorda que Jesucrist ha associat la Verge Maria a la seva senyoria d'amor sobre el món. I ens recorda, també, que la Jerusalem celestial és plena de joia i de vida. Allí ja no hi ha llàgrimes, ni sofriments, ni mort perquè Jesucrist ho ha vençut amb la seva victòria pasqual. Els nostres germans de la ciutat del cel viuen en un joia profunda pel fet de ser fills i filles de Déu, incorporats a la glòria de Jesucrist, i pel fet de veure satisfets els seus anhels més profunds.

Aquest és el terme vers on ens encamina la gràcia del baptisme que hem rebut i la nostra incorporació al Crist ressuscitat. Per això demanem a la Mare de Déu que ens mostri el seu amor de mare i pregui per nosaltres al Rei celestial, com diu encara el cant del Llibre Vermell que he esmentat. Així no ens desencaminarem del camí de l'Evangeli i sabrem viure anticipadament la joia futura per la gràcia del baptisme que hem rebut i que ens ha incorporat ja a Jesucrist. Per això hem de ser testimonis que viuen la joia de ser cristians i membres de l'Església.

Engunay fa 425 anys de la dedicació d'aquesta basílica. Però, aquesta nit fa, també, 70 anys de la restauració de la Vetlla de Santa Maria. Va ser amb motiu de la inauguració del nou Tron que estotja encara avui la Santa Imatge. Un Tron fet a partir de les aportacions grans o petites d'una immensa multitud de donants, grans i petits, rics i pobres de tot Catalunya. Era el 1947. Feia relativament pocs anys que havia acabat la guerra civil. Per sensibilitzar el poble català i per preparar l'organització dels actes es creà l'anomenada "Comissió Abat Oliba" amb seu a Barcelona i que va anar establint comissions locals a la majoria de pobles del País. Aquests comissions varen maldar perquè aquella vetlla i l'entronització de la Santa Imatge fos una trobada "de germanor i d'unió de la gran família catalana", tal com deia la invitació als actes. I afegia: "ningú no ha de ser exclòs d'aquesta festa de família, pensi com pensi, a menys que ell mateix se n'excloués" (cf. estampa n. XVII, text de Josep Benet). La resposta va ser molt nombrosa i es pot ben dir que aquells actes d'ara fa 70 anys entorn de la Mare de Déu de Montserrat, tant a la vetlla com a la celebració del dia, varen ser l'inici d'un procés de reconciliació social entre persones que havien lluitat en els dos bàndols de la guerra civil. I va ser, també, la primera vegada, després d'aquella contesa, que es va utilitzar la llengua catalana en públic.

Les festes de l'entronització, doncs, constituïren un moment fort "de devoció i d'amor del nostre poble" a la Mare de Déu de Montserrat (cf. *ibídem*) i alhora d'inici de represa de la convivència entre germans que s'havien vist lluitant en bàndols diferents. I, a més, va comportar l'esperança d'una millora en les prohibicions que s'havien imposat en l'ús de la llengua catalana. Aquella entronització mostrava que el poble català continuava tenint vitalitat i que la fe cristiana l'ajudava a anar endavant.

Nosaltres, avui setanta anys després, ens tornem a aplegar "sota la mirada amorosa de la Mare de Déu de Montserrat" i "ens sentim tots germans" per oferir-li la nostra lloança i el nostre agraïment pel seu patronatge sobre el nostre poble (cf. *ibídem*). Particularment en el moment concret que està vivint i ens els plantejaments de futur que està debatent.

Les llànties que envolten les parets de la basílica i del cambril tenen, també, el seu origen en aquella nit de fa setanta anys. Institucions, entitats, pobles, etc., varen voler deixar una llàntia encesa davant la Imatge de la Mare de Déu en aquesta seva Casa de Montserrat com un homenatge a la Patrona i com una pregària constant representada per la llum de la llàntia. Malgrat el pas del temps i els canvis en algunes institucions, encara es manté la tradició d'oferir cada any

simbòlicament l'oli per la llàntia, particularment, per part d'algunes entitats, en aquesta nit de vetlla.

La joia que ens ve de Jesucrist i de saber que estem cridats a la Jerusalem celestial, ens ha de fer, també, portadors de llum per als nostres contemporanis, testimonis de l'alegria de Pasqua. La pregària i l'exemple de l'Emperadriu de la ciutat joiosa ens ajudarà a fer-ho.

